Ч. 1. Середа 3 (16) січня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

Кінчимо щасливо десятий рік нашого видавництва, час, в котрім дехто любить сьвяткували ювилей своїх трудів Нам байдуже про ювилей, а головною річию лиш то, щоби робота наша приносила хосен нашій читаючій публиці. Ми маємо то внутрішне переконане, що сповняємо по совісти і змозї нашу задачу, а скоро наші читателї можуть нам то признати, то се буде для нас найбільшою заохотою до дальших трудів Виразом того признаня нехай буде — передплата.

Може хтось засьміє ся з того, що ми домагаємо ся по десяти лїтах признаня в — передплатї, а неодин чоловік готов собі подумати: Отто грошелюб! — Ну правда грошелюб, але покажіть хто ним нинї не є але не в тім дїло. Нам з передплати нїякого особистого хісна. Передплата лежить більше в інтересі самих читателїв. За малі гроші мати череч цїлий рік що читати, мати нагоду довідувати ся всего, що дїє ся в сьвітї, учити ся всїляких відомостий, знаходити приятну і хосенну розривку то чей дуже добра нагода і нїхто, хто бажає для себе і своєї родини добра не повинен би пропустити сеї нагоди до просьвіти і науки. Та дрібничка яку видасте на передплату „Народ. Часописи“ оплатить ся Вам сторицею.

В дотеперішній нашій проґрамі не змінить ся нїчого. Будемо як доси так і на будуче старати ся всїма силами ширити сьвітло правди і науки.

„Народна Часопись“ буде і в новім роцї виходити під тими самими услівями, що доси, а іменно:

Передплата у Львові в аґенциї дневників Стан. Соколовского, пасаж Гавсмана, число 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	4	Кор.	80	с.
на пів року	2	„	40	„
на чверть р.	1	„	20	„
місячно	—	„	40	„

Поодиноке число 2 сотики.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	10	Кор.	80	с.
на пів року	5	„	40	„
на чверть р.	2	„	70	„
місячно	—	„	90	„

Поодиноке число 6 сотиків.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — Отворене сербскої скупщини. — Справа хіньска. — Положене Анґлїйцїв в полудневій Африцї.)

Neue freie Presse довідує ся, що після дотеперішних постанов, скликана буде Рада державна на день 30. січня. — Vaterland пише, що коли бар. Дїпавлї післав оногди до редакций двох тирольских часописий телеґрафічну вість, що мандату не приймає, редакциї ті удали ся до редакциї Vaterland-у з телеґрафічною просьбою, аби того заявленя не оповіщувала, бо роблять ся заходи, аби барона Дїпавлього наклонити до принятя мандату. Тимчасом Vaterland оголосив вже телеґраму в поранній виданю. Vaterland додає, що треба ще ждати, чи проба, аби наклонити бар. Дїпавлього до принятя мандату, не принесе успіху, і чи не найде ся який спосіб, аби того посла задержати для парляменту. Також з иншої сторони доносять до Czas-у, що найвизначнїйші полїтики старають ся наклонити бар. Дїпавлього до принятя мандату. — В четвер відбуло ся засїданє виконуючого комітету молодоческих послів, на котрім проводив пос. Пацак. Nar. Listy обговорюючи скріплене радикального руху між Чехами кажуть, що то наслїдки знесеня язикових розпоряджень. Коли ґр. Клярі зніс розпорядженя, говорено, що зробив то тому, аби побороти радикалїзм. Тимчасом наслїдки показали ся противні і нинї ра-

1)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

I.

Вхід до помешканя, де містила ся контора Джірдльстона і Спілки був не конче вибагливий а на всякий случай не був того рода, щоби тому, хто туди входив і нїчого не знав, міг дати поняте о тім, як успівають інтереси фірми.

Того пополудня, о котрім бесїда, було все спокійно в конторі. Мрачне льондоньске сьвітло добувало ся понуро крізь шиби вікон і кидало темні тїни в кути. На високім стільци до обертаня сидїв якийсь постарший мужчина з утомленим лицем, а его пальцї порушали ся судорожно по безконечних рядах чисел, підчас коли уста щось тихо муркотїли. Поза ним сидїло при двох блискучих магаґоневих столах яких десять молодих людий, котрі нохиливши голови і подавшись плечима наперед працювали так пильно, як би то розходило ся о виграну якої нагороди в перегонах житя. Хто знає льондоньску контору, був би з їх безупинної енерґії та з неутомимої пильности зараз здогадав ся, що они працюють під доглядом якогось члена фірми.

А той член був собі плечистий молодий мужчина з величезним карком; він стояв під мармуровою пічю і перевертав картки в якійсь книзї, а від часу до часу глипнув потайком з під ока на тих, що его окружали. В кождій чертї его лиця як і в его простій, здоровенній поставі видко було виразно, що він навик розказувати. Був то чоловік середного росту, плечистий з енерґічною і повною сили бородою, з сьмілим і пронизуючим поглядом, а цїла его постава і рухи показували рішучість доходячу аж до неподатливости. Але в нїм не було й слїду якогось виразу духа. Цїла его стать пригадувала профіль одного з тих Цезарів, що відзначили ся своєю зьвірскою силою, але котрим недоставало тих делїкатних черт в очах і устах, котрі би зраджували внутрішне житє. Таким був Езра, одинокий син Джона Джірдльстона і спадкоємець цїлого великого підприємства. Не дивота, що ті, котрі думали о будучности, понахилювали ся понад свої великі книги і працювали з енерґією, котра була обчислена лиш на то, щоби звернути на себе увагу молодого спільника і показати єму своє одушевлене для інтересів фірми.

Але тимчасом показало ся зараз, що молодий настоятель опирав свій суд о їх службі не лиш на теперішній їх дїяльности. Споглядаючи все ще в книгу і з сардоньским [1]) усьміхом на его темнім лици промовив він лиш одиненьке слово:

— Паркер.

Якийсь писар з білим як лен волосєм, що сидїв при другім кінци високого, блискучого стола, кинув ся зі страху і подивив ся несьміливо з перепудженим лицем.

— Ну, Паркер, хто виграв? — спитав молодий спільник.

— Виграв, пане! — вимовив молодий мужчина на силу.

— Таже так, хто виграв? — повторив его настоятель.

— Я Вас дійстно не розумію, пане — сказав писар і цїлий почервонів ся.

— О, Ви мене дуже добре розумієте, Паркер — сказав на то молодий пан Джірдльстон і став голосно бубнити ножем від паперу по книжцї. — Ви грали „до пари чи не до пари“ з Робінзоном і Перкінсом, коли я вернув з ленчу [2]). Я припускаю, що Ви через цїлий час, коли мене не було, тим занимали ся і длятого я очевидно цїкавий хто виграв.

Всї три нещасні книговодцї дивили ся стовпом в свої книги рахункові, щоби уникнути глумливого погляду свого настоятеля, а той говорив таким самим голосом дальше:

— Ті панове дістають від фірми яких трийцять шілїнґів [3]) на тиждень. Менї здає ся, що так, пане Джільра? — звернув ся він до головного книговодця, що сидїв з боку від других сам один при високім пультї.

— Ну, я то собі гадав. А що до „пари, чи не до пари“ то тота гра без сумнїву невинна і забавна, але Ви чей не можете того спо-

[1]) Сардоньский усьміх значить корчево викривлений усьміх від гнїву або розпуки (Sardonius risus). Назва ся мала пійти від якогось троячого зїля „сардонія“, котре викликувало такий усьміх.

[2]) Ленч — слово анґлїйске (lunch) значить другий снїданок.

[3]) 30 шілїнґів = 36 К. (1 фунт штерлїнґів має 20 шілїнґів).

дикалізм виходить сильнійший як коли небудь з виборчої борби.

В Нишу отворено оногди сербску скупщину, котрої сесия потреває около шістьох тижднів. Престольна бесїда короля Александра згадує на першім місци о супружю короля з Драґою, котре то супружє видко тїшить ся ласкою Божою, бо Драґа в благословеннім станї. Дальше присьвячує бесїда слова вдячности цареви, котрий був сьвідком вінчаня і зложив нові докази прихильности для королївскої родини і Сербії. Підносить, що Сербію лучать добрі відносини приязни не лише з Росиєю, але й сусїдними державами, Австро-Угорщиною і Туреччиною. Відтак згадує о внутрішних подіях і проявах нельояльности, котрі однако щасливо втихомирено. Вкінци висказує бесїда надію, що тепер край успокоїть ся, бо король Милан вже на все покинув Сербію. — Крім буджету, що виносить в приходах і розходах 73 міліонів франків, мають бути скупщині предложені численні важні закони до ухвали. На час сесиї скупщини перенїс ся королївский двір і правительство з Білгорода до Нишу.

Pester Lloyd заявляє в дипльоматичнім комунікатї, що нї Австрия, нї нїяка инша держава, нї навіть Анґлія нї слова не скаже против хіньско-російскої умови що-до Манджуриї, тим більше, коли то правда, як донесено з Льондона, що Росия перед вибухом хіньскої війни заключила войскові договори з Персиєю, Бохарою і Хіною. Тоді не було очевидно ще нїякого союза держав що-до хіньскої справи, отже Росия не могла єго підкопати. — Послїдними днями одержала Росия від Хіни значний простір землї для свого посольства над рікою Пейго коло Тіентсіну, зараз побіч анґлійского і францускої посольства. Посли в Пекіні дізнали ся о тім з зачудованєм, але російский посол заявив, що в тім нема нїчого дивного, бо Хінцї лиш добровільно відвдячили ся за заходи Росиї коло привернення ладу. Дальше сказав посол, що коли би був знав о поголосци, яка ширить ся між послами инших держав, немов би Росия розбивала союз держав, то був би не підписав спільної ноти до хіньского правительства. Однако заявив, що в справі манджурскій Росия могла би заключити окремий договір з Хіною, бо то не дотикає инших держав. Росия впрочім не хоче Манджуриї задержувати для себе, хоче лиш якийсь час мати нагляд над тамошними зелїзницями. Вкінци запротестував против закиду, немов би Росия зломила слово в справі концесиї в Тіентсінї, бо Росия хоче зробити Сієнтсін лиш торговельним місцем, доступним для всїх.

Положенє Анґлійцїв в полудневій Африцї незвичайно прикре. Анґлійцї вислали до Африки 270.000 войска, з чого по відшибненю убитих і ранених лишило ся ще до 210.000. Але не цїлу ту армію можна ужити в поли, бо яких 160.000 людий пильнує до 3000 кільометрів зелїзниць і стоїть залогами по головнійших містах. Кіченер помагає собі як може. Мешканцям Йоганнесбурґа сказав, що самі повинні пильнувати копалень; в Капляндії покликано до служби всїх вірних горожан. В той спосіб буде могло відойти на поле борби до 15.000 нової піхоти і 5000 капляндскої кінноти. Крім того Анґлійцї забирають капляндским Голяндцям оружиє і всї конї.

Столицею Бурів є тепер Пітерсбурґ на північ від Преториї. Власть спочиває в руках заступника президента Шальк-Бурґера. На північ від зелїзницї Мафкінґ - Рустенбурґ - Преториа-Коматіпорт Анґлійцї ще не продерли ся, отже правительство Бурів в Пітсбурзї цїлком безпечне. Бури вдерли ся до Капляндії з добре обдуманим пляном і вештають ся по цїлім Капляндії і Наталю, де підходять аж під Ієдеміт. Цїлою задачею Бурів є тепер нищенє зелїзниць і польованє на анґлійскі транспорти. Маґазинів живности нї амуниції, Бури вже не мають, отже жиють і стріляють лише тим, що заберуть Анґлійцям. Дуже богато віддїлів Бурів носить практичні анґлійскі уніформи. Партизантскі віддїли, не маючи маґазинів, мусїли позакопувати свої мавзери, бо до них не надавала ся забирана Анґлійцям муниция. Аби єї використати, Бури де лиш можуть, забирають Анґлійцям їх оружиє з їх муніцією і ведуть тепер війну просто на кошт анґлійского скарбу. Ті армати, котрих Бота не забрав з собою на північ, Бури мусїли в ріжних прикрих хвилях позакопувати і позатоплювати, а послугують ся виключно арматами, забраними Анґлійцям. Вартість забраних Анґлійцям транспортів обчисляють вже на кількадесять міліонів.

Новинки.

Львів дня 15 січня 1901.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский повернув з Відня до Львова в суботу вечером, а в недїлю рано виїхав до Перемишля на інтронїзацию Преосьв. епископа дра Пельчара. Вечером того-ж дня п. Намістник повернув до Львова.

— **Торжество вступленя Впреосьв. Андрея Шептицкого** на митрополичий престол відбуде ся, як ми вже доносили, дня 17-го с. м. Програма торжества, яку уложила митрополича капітула, є слїдуюча: 1) Два ґреміяльні крилошани делеґовані митроп. капітулою, виїздкають до Галича і проводять митрополита на львівский дворець; 2) на двірци у Львові очікують митрополита в салї: митрополича капітула, представителї капітул перемиської і станиславівскої, ректорат семинариї, представителї духовеньства сьвітского і монашого: 3) при вїздї на перон привитає митрополита хор семинариї, на перонї в шпалїрі уставлений, торжественним церковним імном: „Слава во вишних Богу“; іми будуть співати так довго, доки оба капітульні делеґати не введуть митрополита в приготовлену на приняте салю: 4) в салї привитає митрополита короткими словами препозит митрополичої капітули, архипресвитер Андрей Білецкий; 5) коротка відповідь митрополита, а відтак на завзив препозита хор семинариї відспіває торжественне „Многая лїта“ і митрополит поїде найкоротшою дорогою до сьв. Юра; 6) вїзд митрополита в архикатедральний храм сьв. Георгия; 7) у воріт сьв. Юра очікують митрополита: два капеляни в епитрахилях з понтифікатом, повна асиста, ґреміяльний крилошанин в тозї, епитрахилї і колпаку з митроп. хрестом, три сьвященики у всїх ризах з папскими булями і палїум перемиский Владика зі своєю асистою, ґреміяльні крилошани в тогах і колпаках, крилошани почетні, прибувші декани і душпастирі братства: архикатедральне, василияньске, успеньске, сьв. Пятниць і петропавловске в 2 рядах від воріт до катедри під проводом 3 церемонієрів: 7) митрополит стає в воротах, на него вкладають мантию, омофор і митру і дають жезл і кропило; 8) вхід в храм шпалїром братств, який зачинає архикатедральне братство (прочі братства стоять), а кінчить митро-

---

дівати ся, щоби ми Вас заохочували до неї і платили Вам тілько а тілько за годину длятого, щоби Ви мали право ґрати в ту ґру в нашій конторі. Длятого предложу мому батькови, щоби Вам відтягнув по пять шілїнґів від тої суми, яку кождий з Вас дістав в суботу. То буде більше менше відповідати тому часови, який Ви тратите на тиждень для своєї власної приятности.

Він притих, а всїм тром виноватим аж лекше відотхнуло ся, і готові вже були собі ґратулювати, коли він відозвав ся знову.

— А Ви, пане Джільра, допильнуєте того, щоби їм відтягнено ту суму — сказав він — а заразом прошу Вас, щоби Ви відтягнули десять шілїнґів і з власної платнї, бо Ви яко начальний книговодець повинні допильнувати того, щоби тут був порядок підчас неприсутности Вашого настоятеля, а Ви, як здає ся, забули на той Ваш обовязок. Ґадаю, що тепер будете лїпше уважати, пане Джільра.

— Так єсть, пане — відповів начальний книговодець. Був то вже старший чоловік, з численною родиною, а урваних єму десять шілїнґів мусїли зробити велику ріжницю в якости печені слїдуючої недїлї. Та годі було що на то порадити; треба було її з тим погодити ся, а з тою гадкою єго мале, позападане лице прибрало вираз тихої резиґнациї. Лиш тим він дуже зажурив ся, як він дасть собі раду з своїми десятьма молодими писарями.

Молодий спільник замовк а прочі книговодці працювали з якимсь неспокоєм, бо не були певні того, чи начальний книговодець не зачне зараз на них жалувати ся. Але їх обава скінчила ся, коли дав ся почути пронизаючий голос столового дзвінка, і коли зараз по тім явив ся слуга, котрий дав знати, що пан Джірдльстон хоче на хвильку поговорити з паном Езроєю. Сей послїдний кинув ще оком по своїх підвластних, і зайшов відтак до позадної контори. Ледви що двері за ним замкнули ся, як вже десять пер полетїло в гору, а молоді люди їх зручно знов зловили, і стали сьміяти ся зі старого Джільра, котрий як міг так старав ся завести знову спокій і порядок.

Канцелярия пана Джона Джірдльстона мала двоє дверий, одні дубові зі скляними вікнами, другі були заслонені зеленою занавісою. Сама комнатка була мала, але висока, а стїни були украшені многими частями кораблїв, що були поуставлювані на довгих простих поличках, як би ті які останки закаменїлих риб в якім музею; відтак були там карти, табелї, фотоґрафії та рисунки, показуючі дороги, котрими кораблї ходять.

Джон Джірдльстон сидів тимчасом при своїм чотирограннім бюрку і чекав на свого сина, а хто би єму тогди був придивив ся, мусїв би був признати, що з него безперечно якийсь дивний чоловік. Тото суворе, гранчасте лице, з сильно зазначеними чертами і глубоко лежачими очима, певно не скривало в собі мягкого характеру, чи то в добрім, чи в злім значіню. Він був гладко обголений, лиш під кождим ухом було маленьке місце з кострубатими сивими набородами, котрі мішали ся зі шпакуватим волосєм на голові. Вираз єго черт був так скритий, задеревілий і незмінний, що годі було вичитати з него що иншого, як лиш твердість серця і рішучість, прикмети, які знаходимо у людий найбільше даровитих, але й у найбільше небезпечних.

Він встав і станув плечима до печи, коли увійшов єго син. Він був так високий, що перевисшав молодого мужчину, але сей послїдний був такий присадкуватий здоровиця, що помимувши вже ріжницю у віку, мусїв виглядати на сильнїйшого.

2.

Було то одного темного ранка в жовтни, при улици Фенчерч, кілька недїль по тих подїях, яким розпочало ся наше оповіданє. Мрачний воздух міста виглядав ще мрачнїйший крізь вікна контори. Джірдльстон сидів коло свого маґаґонового стола, такий насуплений і понурий як то верема на дворі. Він мав перед собою довгий спис, на котрім, розпочинаючи роботу дня, порівнував стан всїляких промислових і торговельних підприємств, в котрі був вложений капітал фірми. Єго син Езра розпер ся був вигідно в кріслї з опираламі і виглядав невиспаний та з позападаними очима; неспав половину ночи, а наслїдки того було по нїм видко.

— Встидай ся! — відозвав ся єго батько з очевидною відразою. — Ти вже нинї рано собі підпив.

— Я випив лиш один коняк з сельтерскою водою, ідучи до контори — відповів тамтой байдужно. — Треба було випити, щоби покріпити ся.

— Молодому мужчинї в твоїм вїцї чей би непотреба такого покріпленя: ти маєш сильну натуру, але ти не повинен би єї собі легковажити. Ти мабуть дуже пізно вернув сеї ночи. Була майже перша година, коли я положив ся спати.

— Я грав в карти з майором Клюттербуком та й ще з одним чи двома панами. Засидів ся трохи до пізна.

— З майором Клюттербуком?

— А вжеж!

— То менї не подобає ся, що ти з тим чоловіком так часто сходиш ся. Він пє і грає в карти і не придасть ся тобі до нїчого. До чогож він сам собі коли небудь придав ся? Стережи ся, щоби він з тебе шкіри не здер.

Купець глянувши в розумні очи свого сина зміркував зараз, що єго пересторога була злишна.

— Не жури ся, тату — відповів Езра гнївливо; я вже досить старий, щоби менї можна самому вибирати собі приятелїв.

полит. кропячи людий сьв. водою при співі семинарского хора з балькона храма: „Всяческая днесь радости исполнишася“; 9) ставши в дверях храма, читає митрополит на заспів діякона: „Господу помолимся“, молитву входа: „Владико Господи“, хор: „Амінь“. архипресвитер подає Впреосьвященому церковні ключі, а опісля діякон, приявши благословене кадила возглашає кадячи архиерея: „Да благословить Тя Господь от Сіона“, хор: „Амінь“ і архієрей входить, кропячи сьв. водою, перед царскі врата; 10) молебень, а пісдя молебня виходить митрополит на трон; 11) архипресвитер: „Вонмимъ“, а канцлер, ставши в епитрахили на солеї перед іконою Спасителя, читає папскі булї і оповіщене про іменоване в оригіналї, а почетний крилошанин з амвона в рускім язиці: 12) з митрополита знимають мантию і одївають его во всї архиєрейскі ризи, при чім подають також сакос: 13) відтак принимає митрополит палїум приписаним способом: 14) митрополитї подає ся мітра і жезл, і він виходить на митрополичий престол, і поблагословивши нарід ручним крестом, засїдає на нїм; 15) капітула окружає престол, а архипресвитер держить промову, на якї відповідає митрополит і підносить многолїтство папі, імператору, архипресвитер митрополиту, а підчас многолїтства складає митрополиту капітула і прочий клир гомаґіум: 16) слїдує перед головним престолом „Тебе Бога хвалим“, благословене сьв. Дарами, „Буди імя Господнє“ і „Відпуст“, а по „Відпустї“ многолїтство і 17) похід до палати при звичайних церемонїях і архиєрейске благословене з балькона. На початку і при кінци торжества буде дзвонити ся у всїх львівских церквах. Представленя будуть відбувати ся дня 18 січня від 12 години в полудне.

— **Фасиї доходів** до обчисленя податку рентового і особисто-доходового треба предкладати після оповіщеня краєвої дирекциї скарбу до дня 15 лютого с. р.

— **Карна розправа** против убійника Катерини Іликівної, Корнила Чайковского, відбуде ся в найблизшім часї перед судиями присяжними у Львові. Лїкарі орекли, що Чайковский ділав в хвили злочину цїлком сьвідомо і що він взагалї не був і не є божевільний.

— **Інфлюенца** лютить ся в страшний спосіб в північній Америцї. В самім Новім Йорку занедужало 200.000 осіб. В Чікаго занедужало 100.000 осіб. Всї шпиталї переповнені.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 15 січня. Королева Віктория занедужала. Жалує ся на недостачу апетиту і на безсонність.

Льондон 15 січня. Льорд Робертс просив, аби здержано ся з торжественним дорученєм єму дипльому почетного горожаньства і сказав при тім, що супротив теперішних нещасть в полудневій Африцї, не повинні відбувати ся нїякі торжества.

Тієнтсін 15 січня. З винимком 1500 людий, які лишать ся в Пекінї і Тієнтсінї для охорони посольств, відкликують Росияни всї свої войска з Печілї і уступають до Манджуриї.

Переписка зі всїми і для всїх.

Медовар: Річ маєсь так, як ми вже попереду доносили. Хто варить мід на продаж, мусить мати концесию, в противнім случаю, скоро би було доказано, що продає мусів би заплатити кару і заборонено би єму продавати. Коли же би одержав концесию, мусить фасіонувати а дотичні власти скарбові вимірять вже висоту оплати. — **Соф. Л. в Стр.**: Сердечно дякуємо за звернене Вашої уваги на слово „згрібний“. Гнїватися не маємо нїякої причини, бо ми ще не поїли всї мудрости і помиляти ся можемо, тим більше яко чоловік не фаховий. Що до того слова специяльно, то дїйстно була зроблена похибка, головно же в стилїзациї, котра випала неясно. Що єсть, „згрібне“ — або як у Вас кажуть може о много лїпше і правильнїйше „згребiнне полотно“, се знаємо; в противности до него єсть „повісняне полотно (від повісма — чи й у Вас уживають того слова?) Головна річ в тім, що дехто уживає слова „згрібний“ взагалї на сире полотно без взгляду на єго якість, а в сїм іменно хиба. Сумнїваємо ся також чи добре єсть називати полотно здоймлене просто з варстату „зрібним“, бо н. пр. „зробок“ означає чоловіка, що випрацював свої сили. Ми того переконаня, що уживанє слова „згрібний“ на сире, не білене полотно без ріжниці що до єго якости пішло з того, що Поляки на Руси уживають в тім значіню слово „zgrzebny“, отже не розуміючи значіня нашого слово перекручують єго, а та похибка переносить ся опісля й до нас. Вплив такого перекручуваня дав би ся ще й на инших словах доказати. — **В. П. Борщів**: О скілько ми з Вашого опису могли зміркувати, то Ви, здаєсь, маєте хронїчний (упертий) катар проводів віддихових. З такої недуги можна легко впасти в другу тяжшу — роздутє легких — і длятого радили би ми найлїпше поспитати ради на клїницї професора Ґлюзїньского у Львові. Коли можете, то не занедбайте того. А поки-що не робіть самі нїчого, особливо не їжте, чи не пийте сїрки. Що Вам то поможе? Упертий катар проводів віддихових проявляє ся двояко: а) С у х и й б р о н х і я л ь н и й к а т а р проявляє ся тим, що мимо сильного і тяжкого кашлю недужий відкашлює лиш мало флеґми, густої, в грудках, флеґма буває сїра; — б) флеґми відходить при легкім кашли богато, і она єсть рідка. В однім і другім случаю дуже важна річ, щоби віддихати чистим теплим воздухом як в день так і в ночи; стерегти ся перестуди і держати ся тепло, особливо в осени і зимі. Коли виходите в зимі на двір, то не віддихати ротом лиш носом; на грудех носити фляневю (фляневевий кафтаник), і ноги держати тепло. Добре єсть також втягати в себе теплу пару з солоної води, а то можна так зробити, що горнець з горячою водою, до котрої треба додати досить соли, вкриває ся лійкою з чистого білого паперу, горішний конець лійки бере ся в рот і і втягає ся пару в него. Можна також вдихати теплу пару з терпентиновим олієм. Але здає ся, що Ви крім тої недуги маєте мабуть ще й хорий жолудок та що взагалї Ваше тїло ослаблене. Лиш лїкар, коли би Вас добре оглянув, міг би розпізнати, що єсть, і подати Вам добру раду. Ми очевидно не можемо знати і то що тут радимо, кажемо лиш на здогад. — **Баран Буч.**: 1) Передовсїм треба вступити на практику до почти, а о позволенє до того треба віднести ся до ц. к. Дирекциї почт і подати, при котрій почтї хоче ся відбувати практику. Коли же вже відбуваєте практику, то до приготовленя служить підручник Кміпек Бардубіц (служба почтова) і Балабан (служба телеґрафічна). Книжки ті мусите виписати собі через якусь книгарню. — 2) Дївчата круглі сироти приймає на вихованє лиш інститут в Дроговижи а поданя з кінцем року шкільного треба вносити або до дирекциї заведеня в Дроговижи або до кураториї фондациї Скарбківскої у Львові ул. Скарбківска ч. 1. — **Петро Ол.**: Що робити, щоби бути симпатичним? Старати ся о всї добрі і красні прикмети духа і тїла, значить ся о все то, чим можемо собі людий позискати. Отже передовсїм розум, але без зарозумілости, щирість і отвертість, чистота і постійність характеру, товариска оглада, добре уложенє і свобода рухів, веселість і дотепність але в міру і на своїм місци, услужливість але без надскакуваня і понижуваня себе; сьпів і музика, чистота і краса але при тім і скромність в одїню. Треба уникати всего, що може людем не подобати ся як: зарозумілість, влїзливість, удаванє чогось, чого ся не має або чим ся не єсть; не накидати ся нїкому; не лїзти нїкому в очи анї не лазити за нїким, не докучати. Треба уміти знайти ся в кождій ситуациї, пошанувати кождого і кождому честь віддати, а з своїм судом о річах справах і особах бути осторожним. — **Рикала**: Льоси добрі і можете їх держати. Чи що виграєте — то инше питанє. Сим разом, щастє обернуло ся до Вас хвостиком, махнуло і пішло дальше. Ваш льос 1872 має число 61 а в премієвім тягненю витягнено той сам льос але до числа 64. — **І. М. в Г.**: 1) Виказу тягненя івоницкої льотериї доси ще нема. — 2) Специяльної якоїсь нїмецкої ґазети до науки нїмецкого язика нема. Хто знає нїмецкий язик а хоче лиш мати щось до читаня, може держати собі яку небудь ґазету; найлїпше яку ілюстровану, бо політичні за дорогі. — (Дальші відповіди пізнїйше).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Ну, то гарні приятелї.

— Я люблю сходити ся з такими людьми. З тебе, тату, добрий купець, але ти — ну, ти не богато можеш менї помочи під взглядом товариским. Треба когось мати, котрий би міг научити уходів, а майор як-раз добрий до того. Скоро буду міг станути на власні ноги, то він то зараз зміркує.

— Про мене, роби собі як хочеш — сказав на то Джірдльстон коротко.

— Він, що був для цїлого сьвіта острим, був під сим одним взглядом слабим. Ще коли Езра був малим, то кожда розмова межи батьком а сином кінчила ся такими самими словами.

— Вже пора до роботи — відозвав ся він знову, — отже берім ся до неї. Як виджу, то Ілїнайси стояли вчера 112.

— Нинї рано стояли 113.

— Так! То ти був вже на біржі?

— Був; заглянув туди по дорозї до контори. Я би їх задержав. Они будуть ще кілька днів іти в гору.

Старший спільник зробив олівцем якусь замітку з боку на списі.

— Та й бавовну задержимо! — говорив він дальше.

— Ні, продавав зараз — відповів Езра рішучо. — Я видів ся вчера вечером, чи радше нинї рано з Фітерстоном з Лїверпуля. З баланини того дурнуватого трудно було довідати ся щось розумного, але він досить зрадив, щоби менї показати, що спадок дуже імовірний.

Джірдльстон зробив знову якусь замітку на папери. Він нїколи не сумнївав ся о тім, коли син що порішив, бо довгий досьвід поучав єго, що син не говорив нїколи нїчого без певної причини.

— Возьми Езро отсей спис — сказав він і подав єму папір — та роздиви ся в нїм. Коли знайдеш щось такого, що потребує зміни, то запиши.

— Я то зроблю в конторі — відповів син. — Можу рівночасно допильнувати тих неробів писарів. Джільра анї гадки не має, як собі дати з ними раду.

Коли він виходив, стрітив ся з якимсь постаршим панком в білій камизельцї, котрого як-раз ввели і котрий щез в приватній конторі, де єго Джірдльстон старший повитав дуже сердечно. З пересадно щирого повитаня, з яким купець єго приняв, виходило ясно, що прийшовший мусїв бути якимсь знатним чоловіком. Та й дїйстно, то був не хто инший лиш добре звістний філянтроп пан Джеферзон Едвардс член парляменту для Міддельгурст, котрого імя на векслях ледви чи менше значило як Ротшільдове.

Як ся маєте, Джірдльстон, як ся маєте? — промовив він обтираючи собі лице хусточкою. — Зле, як звичайно, що? Заєдно при роботї. Дивний чоловік. Га, га! дїйстно дивний!

— Ви як би чогось зігріли ся — відповів купець затираючи собі руки. — Може напєте ся трохи червоного вина? Маю одну фляшку в шафі.

— Нї, дякую Вам — відповів гість вибалушивши очи на шефа фірми як би то була яка ботанїчна дивовижа. — Незвичайний чоловік! В Сіті[4]) називають Вас „зелїзним Ґледстоном“. А то добре прізвище — га, га! знамените. Зверха сїрий і твердий як зелїзо, але тут мягкий, мій честний пане, правда, тут мягкий. При сих словах пукав малий чоловічок своєю паличкою в то місце, де знаходить ся серце і сьміяв ся страшенно, підчас коли понурий купець напроти него лиш усьміхав ся і на той комплїмент поклонив ся.

(Дальше буде.)

[4]) Сіті — старе місто, осередок Льондону (City).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).